

45.

Přes zbraní směs, jež proti nim se ježí,
jim jejich úmysl se přece daří,
juž luntý vyňali ač jenom s těží,
však smůla rychle s jiskrami se páří,
juž dříví chytá, jiskry po něm běží,
a svory, šprysle v jednom ohni září,
jak had se požár vine kol a valí,
hvězdného nebe tvář kouř hustý halí.

46.

Hle, rudé ohně spousty jak se šíří,
a dýmu kotouče se k nebi šinou,
a vítr duje, v dříví požár hýří,
a různé ohně v jeden požár splynou,
děs Franky jal, když zřeli, kterak víří
plam do kola, však darmo zbraně kynou,
věž ohromná tak v boji obávána
se řítí mžikem, dlouho budována.

47.

Dva davy křesťanů se k místu řítí,
kde požár vzniká, Argant hrozí jim:
Jen vaší krví žár chci uhasiti,
jenž tryská k nebi zdrojem ohnivým!
Však za Klorindou hotov ustoupiti
na vršku stanoví cíl krokům svým,
co křesťanů dav, ručej bouří větší,
jen v patách jejich množí nebezpečí.

48.

Juž otevřena v kořen brána zlatá,
v ní s celým vojskem vladař města stojí,
a s ozbrojenci k pomoci jim chvátá
a kyne v návrat šťastný po tom boji,
i skočí k bráně, řetězy jež spjatá
a Franků davy za nimi se rojí,
je sultán zahání, zapadnou dvěře
a Klorinda jen venku v ranním šefe.

49.

A jediná tu sama zbyla ona,
neb v chvíli, kdy se brána zavírala,
se obrátila ztrestat Arimona,
kterého ruka v boji po ní tala,
To nezřel Argant, nebo šera clona
a vřava boje tak mu rozhled vzala,
i nevším si, že zmizela mu pak,
tak ztratil ducha přítomnost i zrak.

50.

Však sotva její pomsta schlazena
ve krvi divokého nepřítele,
tu chápe, že jest brána zavřena,
a nepřátel kol bouřné moře celé,
i myslí, že jest provždy ztracena,
jak zachránit se hledá rychle, směle,
jí nikdo nevším si a proto v davy
se vmísí křesťanské a v boje vřavy.

51.

A jako vlk se tiše v hvozdy plíží,
když spáchal zločin a pak tam se ztratí,
tak v zmatku tom a šeru bez obtíží,
se zdařilo jí dále utíkatí;
však Tankred z tábora se náhle blíží,
jí poznal, chystá se již v útok hnáti,
sem přišel v chvíli, kdy pad Arimon
pod její ranou a teď začal hon.

52.

Chce jít s ní v boj, neb za muže jí cenní,
s nímž zkusit moh by svoji statečnost,
i prchá před ním k městu bez prodlení,
kde jaká brána neb spuštěný most,
on ryčně za ní, slyší zbraní znění
juž z dálky, sebere svou zmužilost
a obrátí se řkouc: Ký nepokoj
tě žene, co mi chceš? On: Smrt a boj!

53.

Boj a pak smrt, mu odpovídá hned,
chci tobě dát a zastaví se, s očí
jí šlehá hněv, a Tankred s oře v let,
jak soka viděl bez komoně skočí,
meč blýsknul v pěsti oběma a v střet
jej pýcha vzbouřená, vztek divý točí,
juž proti sobě tíhnou harcující
jak žárliví a podráždění býci. —

54.

Ba hodný slunce, hodný areny
a diváků byl jejich zápas děsný.
Ó noci, v jejíž závoj stržený
on zapomnění stal se plenem, v plesný
ať zpěv můj padnou jeho ozvěny,
věk příští ať jej zná, vždy nové vesny
ať vítá jejich udatnosti sláva
a s ní též tebe, chmurná noci tmavá!

55.

Nekryjou se, neodrážejí zpátky,
zde zbytečnou jest každá obratnost,
ni lichou ani plnou ranou v zmatky
se neženou, s tmou vládne zuřivost,
meč padá na štít, v ohni jejich hádky
tkví pevný každý, jak by v zemi vrost'
ni o coul nehne se, dlaň v stálém švihu,
meč dopadá, hrot bodá v jednom mihu.

56.

Je vzrušuje k mstě s hanbou pohrdání
a pomsta vzbouzí novou hanbu zas,
ku spěchu tak a ku novému klání
vždy nová příčina tu ve zápas;
boj těsnější se stává, on k ní sklání
se těsně, mečů nemožný je sráz,
jen jilci do se vráží zuřící
a štíty tuhými a přílbicí.

57.

Rek mohutný svou paží po třikrát
ve náruči svém dívku obejímá,
ta třikrát jme se vazbu tuto rvát,
v níž nepřítel, ne milenec ji třímá,
i začnou znova na se útok hnát,
krev teče zas a meč zas o meč hřímá,
až udýchaní ustupují oba,
je po takové řežbě zmohla mdloba.

58.

I patří na se, vysílená těla
na mečů jilce svojich podpírají.
Zář hvězd se mroucí na obzoru bělá
a první svity jitra nebem hrají
i vidí Tankred, větším proudem vřelá
než jemu jí krev ubíhá a v taji
se těší tomu. Chloubu myslí naší,
již sebe menší vánek štěstí vznáší!

59.

Ó, bídný, nač se těšíš, ó jak záhy
tvůj smutný triumf radost tvou ti zkalí,
za každou kapku krve slzné vláhy
ty ronit budeš ručej neustálý!
Tak v duši živice zas boje snahy
na sebe mlčky patřili čas malý,
až Tankredem je ticho přerušeno,
chtěl zvědět svého soka erb a jméno.

60.

Děl: Nadarmo zde plýtváme svou silou,
boj statný přikryje zde mlčení,
však osud-li to náš, že chvalou milou
nevezmem za vděk svého snažení,
tož stav a jméno zjev mi řečí čilou,
když slušná prosba v boje zuření,
bych vítěz nebo přemožen moh znát,
kdo moje poctí vítězství či pád.

61.

Dí hrdá na to: Nadarmo se ptáš,
já nezjevím, co tajit v mém je zvyku,
však jednoho z těch, věz to, potíráš,
co zapálili velkou věž! V tom mžiku
vzplál Tankred hněvem: Čím se vychloubáš,
to v nečas řekl's, pocit plod svých díků,
zlá řeč i mlčení tvé, za obojí
se, barbare, má pomsta na tě strojí.

62.

Vztek vrátil se jim v hrud' a v boj zas šli,
ač slabi oba, předěsná to seč!
Bez umění při obou v sklonku síly,
jen zuřivost zde kladla zkázy léč.
Jak díry plné krve, kam se chýlí
a velké tesá, kam dopadne meč,
tož v tělech, zbrojích; pak-li duch se chrání
jit z těla, drží tam jej pohrdání.

63.

Jak moře Aegejské, nechť třeba ztichne
i severních i jižních větrů ruch,
z dna valí se a mnohou vlnou šplíchno
a kreslí do vln v hluku mnohý kruh,
tak vysílen, že každý sotva dýchne,
a svalům chybí v boji každý vzpruh,
přec každý v hrudi cítí svůj hněv starý,
jak dráždí jej a dmýchá v zhaslé žáry.

64.

Však nejčernější juž se chvíle blíží
a Klorindina hodina juž bije;
meč Tankreda se v krásný prs jí hříží
a lačen horký krve příval pije,
juž mokvá šat, jímž zlatá nit se kříží,
jež prsy něžně nadnáší a kryje,
ve horkém proudu. Smrti dech juž cítí,
jí noha vázne a se v písek řítí.

65.

Hřmí Tankred za ní v divém dotírání,
on ohrožuje proklanou jak v letu
i klesá ona a řeč v omdlévání
jí splývá slední s bledých, sinných retů:
Duch cizí s tím se slovem nad ní sklání,
duch víry, lásky, smíru, z lepších světů
bůh seslal jej, ten bůh, ježž mečem drtí,
za svojí služku vyvolil ji v smrti.

66.

— Ty vítězíš, ach odpusť, soucit měj
ne s tělem, to víc nepodlehá strachu,
však duši, za tu modli se a spěj,
spěj omýti ji z vin zemského prachu!
Těch slov tak prudký nesouvislý rej,
to krásné, mroucí tělo v krve nachu,
vše divně jalo ho, hněv jeho tál,
ba cítil, kterak zor mu v slzách stál.

67.

Zdroj blízko šumí v luh se perlicí,
ze skály lůna do údolí chvátá,
tam jeho mokem plní přílbici
a jde, kam volá povinnost jej svatá,
pak ruka uctivě se chvějící
uvolní hledí, spadne mřížka zlatá,
zří její tvář, ji pozná, bez lkání
tkví v němém hoři. Jaké shledání!

68.

Však neumírá, všecku sílu svoji
teď za stráž kolem srdce svého sbírá,
chce život vrátiti té v křestném zdroji,
jež pod železem jeho krutým zmírá,
co šeptá svatá slova v těžkém boji,
tvář její s usmíváním k nebi zírá,
jak mluvila by v srdci jas a víru:
Zřím otevřený ráj, odcházím v míru!

69.

Ji krásná bledost trůní v obličejí
 jak na lilije fialky bys klad,
 zří k nebesům a ta se uklánějí
 k ní v soucitu a lásce odevšad,
 i kyne bledá nahá ruka její
 to s bohem jemu, jímž jí život svad',
 i v odpuštění. V tom jí mdloba jímá
 a za ní smrt; — však zdá se, že jen dřímá.

70.

Však sotva zřel, že vyšla duše z těla,
 tu nemoh děl své napínati síly,
 tu bolu svému oddal se již zcela,
 jenž rve mu srdce a v něm divě šílí.
 I život jeho ohrožuje střela,
 na smysly se jak černý závoj chýlí,
 že mrtvému spíš podobá se stínu
 tož v barvě, krvi, mlčení a kynu.

71.

O jistě byl by násilím a hned
 strh křehké vazby žití v pohrdání,
 za krásnou duší touto dal se v let,
 jež před ním v krátce vzlétla k rajske plání;
 v tom osud sám sem Franků zástup ved,
 ten potravu a vodu pitnou shání
 ti vzali s sebou mrtvolu a reka,
 jenž mrtev v ní na smrt svou pouze čeká.

72.

Neb z dálky poznal statný vůdce jich
 zbroj zářící rytíře křestanského,
 zhled krásnou mrtvou, bílou jako sních
 zde ležet v krve proudu vedle něho,
 i nechtěl, aby lupem vlků zlých
 se stala byt i rodu pohanského,
 dal naložit je na vojinů páže
 a v Tankredův stan odnésti je káže.

73.

Jak nesli jej, necítil třesení
 ni nárazů ten poraněný rek,
 jak ze sna zasténal jen v znamení,
 že žití běh mu posud v žilách tek;
 však ona mrtva v děsném mlčení,
 to příliš hlásal tichý její vděk.
 Tak složili je, kde stan rekův kyne,
 leč každého však v oddělení jiné.

74.

Hned panošů tlum soucitně se řítí,
 jej obklopí a pomoc jemu skytá,
 jich slyší řeč a ruce jejich cítí
 a oko světla zoří opět vítá,
 však duch jsa nejist svého živobyťí
 se ve pochyb a klamu síti zmítá,
 pak místo, sluhy pozná, jak zří kolem
 a hlasem slabým zalkrá zmožen bolem.